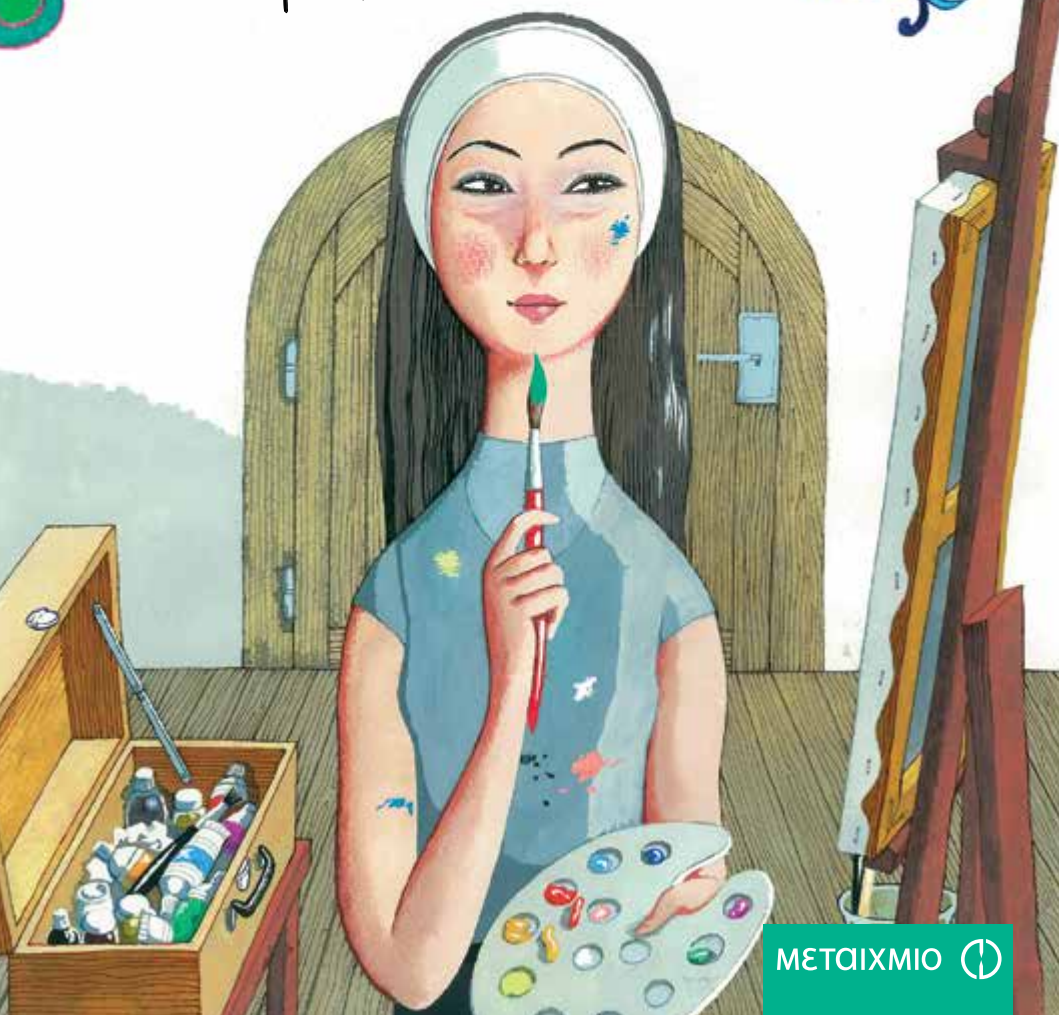

Μαρία Νομικού

Μια Πινεζιά μυστήριο

Εικόνες
Ράνια Βαρθάκη

1

Το άρωμα της ανθισμένης λεβάντας σκαρφαλώνει από τον κήπο μέχρι το ανοιχτό παράθυρο της Αριάδνης, πατώντας σαν τον κλέφτη στις μύτες των ποδιών του, για να μην ενοχλήσει. Μαζί του ανεβαίνει –το ίδιο διακριτικά– και το τραγούδι του ερωτευμένου γρύλου, που σαν βιρτουόζος βιολιστής βάλθηκε να ταιριάζει τις νότες για να γοητεύσει το ταίρι του. Το δροσερό ανοιξιάτικο αεράκι, με ένα απαλό φύσημα, σπρώχνει παραμέσα τους δύο ντροπαλούς επισκέπτες και στέλνει την κουρτίνα να σκουντήξει στον ώμο την Αριάδνη, μήπως και καταφέρει να της τραβήξει την προσοχή.

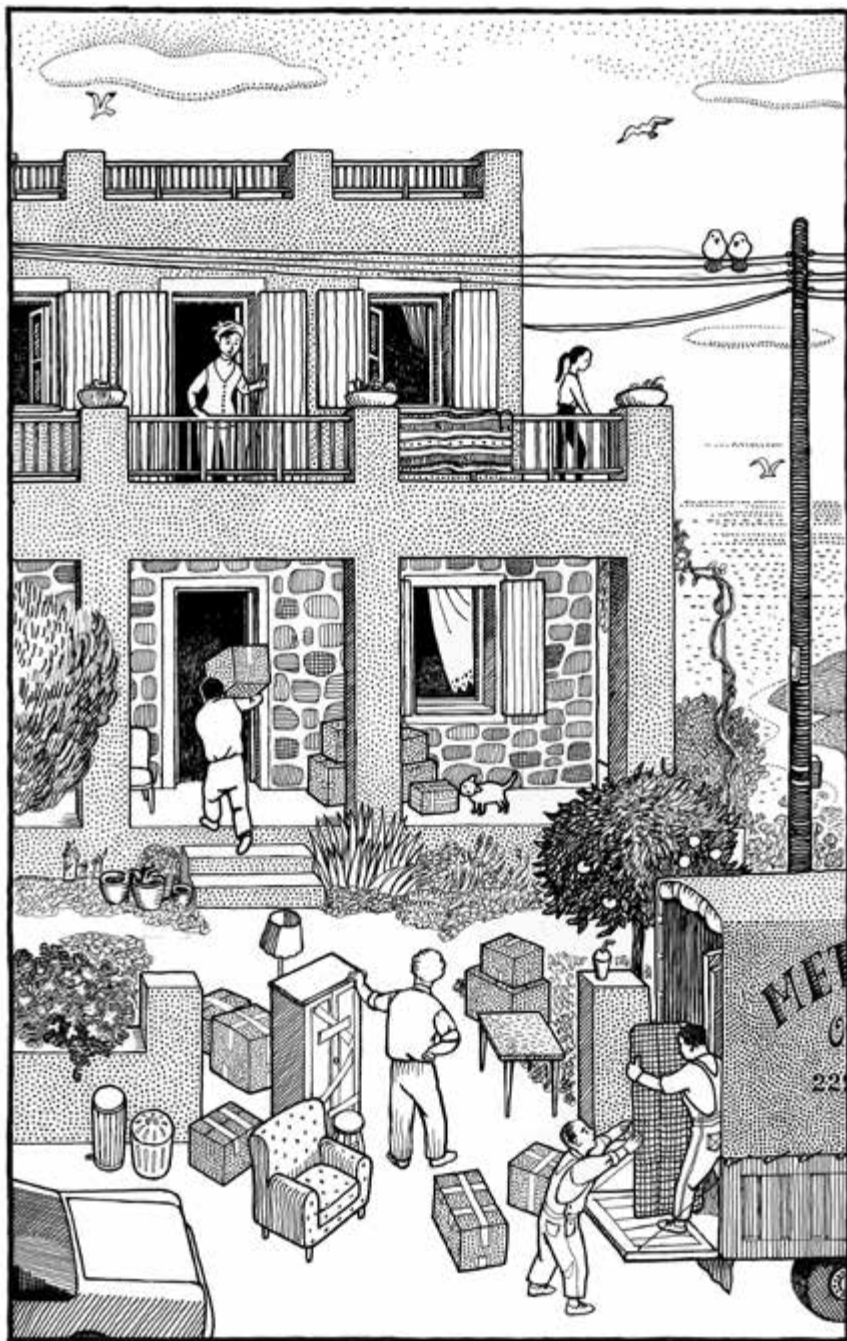
Η Αριάδνη είναι στραμμένη προς το παράθυρο, αλλά δε βλέπει το ολοστρόγγυλο φεγγάρι, που καθρεφτίζεται στη θάλασσα με χρώματα που θα μπορούσαν να το έχουν σκάσει από τον πίνακα του Βαν Γκογκ «Εναστρη νύχτα πάνω από τον Ροδανό». Δε βλέπει, γιατί τα μάτια της είναι

γεμάτα δάκρυα. Δεν προσέχει τίποτα απ' όλα αυτά, γιατί είναι Ε-ΞΑΛ-ΛΗ... Είναι πάρα πολύ θυμωμένη, εξοργισμένη, έξω φρενών, πυρ και μανία, βγάζει καπνούς από τα αυτιά της, είναι σκέτο μπαρούτι...

Πέρασε ήδη μία εβδομάδα από τότε που μετακόμισαν στο παλιό πέτρινο σπίτι, όπου μέχρι και πριν από δύο χρόνια ζούσε ολομόναχος και αποτραβηγμένος από τον κόσμο ο παππούς του μπαμπά της, ο καπετάν Δημήτρης. Τι κι αν είναι μεγάλο, με δύο πατώματα, φωτεινό, γεμάτο πόρτες και παράθυρα, περιτριγυρισμένο από έναν κήπο όλο γεράνια και λεβάντες. Τι κι αν είναι χτισμένο δίπλα στη θάλασσα; Τι κι αν το δωμάτιο που της έδωσαν έχει την ομορφότερη θέα; Τίποτα από αυτά δεν είναι αρκετό για την Αριάδνη. ΤΙ-ΠΟ-ΤΑ...

Χίλιες φορές να είχε μείνει στην Αθήνα, με τις φίλες της, με την αγαπημένη της δασκάλα ζωγραφικής, με τις βόλτες για ψώνια στον πεζόδρομο κάθε Σάββατο με τη μαμά, που πάντοτε κατέληγαν με κουβεντούλα στο παγκάκι και με ένα χωνάκι παγωτό στο χέρι, μαστίχα και τριαντάφυλλο για τη μαμά, φράουλα και σοκολάτα για εκείνη... Με τα κυριακάτικα απογεύματα στον κινηματογράφο παρέα με τις κολλητές ή στην πλατεία για πατίνια... Γιατί έπρεπε να τα αφήσουν πίσω όλα αυτά;

Την Αριάδνη καθόλου δεν την πείραζε που το διαμέρισμα που νοίκιαζαν ήταν μικρό και δεν το πολυέβλεπε ο

ήλιος, ούτε που κάθε μέρα κοιμόταν και ξύπναγε ακούγοντας τα μαρσαρίσματα και τις κόρνες των αυτοκινήτων... Ήταν παιδί της πόλης. Της άρεσε ο πολύς κόσμος, η φασαρία, η ουρά στο κυλικείο του σχολείου για να αγοράσει το κουλούρι, το στριμωξίδι για να χωρέσουν όλοι στο βαγόνι του μετρό... Όλα ήταν γεμάτα ζωή, κίνηση, θόρυβο!

Στο κάτω κάτω, είχε κι αυτή δικαίωμα να επιλέξει το πού θα ζήσει τη ζωή της. Παρουσίασε ολόκληρη λίστα με επιχειρήματα στους γονείς της όταν άρχισαν να συζητούν για τη μετακόμιση. Για τα αγγλικά της που θα μείνουν στη μέση, για το ωδείο και τα εικαστικά, για το ότι της κόβουν τη μόρφωση και στο τέλος δε θα περάσει ούτε στο πανεπιστήμιο, και θα φταίνε αυτοί... Κανένα δεν τους έπεισε. Δεν άκουγαν τίποτα. Για όλα είχαν μια λύση: Τα χρήματα που θα γλίτωναν από το ενοίκιο θα έφταναν μια χαρά για το πανεπιστήμιο. Αγγλικά και γαλλικά, ακόμα και ισπανικά αν ήθελε, θα της έκανε η μαμά της στο σπίτι. Στη μουσική θα τη βοηθούσε ο μπαμπάς της, που στα νιάτα του έπαιζε κιθάρα σε μια μπάντα. Και όσο για τα εικαστικά, της είπαν ότι θα μπορούσε να στήσει ένα ολόδικό της ατελιέ στο πατάρι και να εξασκείται μόνη της παρακολουθώντας δασκάλους ζωγραφικής στο ίντερνετ.

Την είχαν πάρει την απόφασή τους. Προσπαθούσαν μόνο να την πείσουν ότι όλα γίνονται για να ζήσουν καλύτερα. Πού να ζήσουν καλύτερα; Στην ερημιά; Που το

κοντινότερο σπίτι απέχει είκοσι λεπτά με τα πόδια και οι «γείτονες» κατασκοπεύουν τους νεοφερμένους με τα κιάλια; Στο ξερονήσι, που 365 μέρες τον χρόνο το δέρνουν οι άνεμοι και το τρώνε τα κύματα; Που δεν έχει ούτε ένα μαγαζί με ρούχα; Που δεν έχει ούτε ένα φαστφουντάδικο ή έστω μια πιτσαρία; Που το σχολείο έχει όλα κι όλα είκοσι τρία παιδιά, που είναι όλα ξαδέφια μεταξύ τους και την κοιτάζουν με μισό μάτι;

Της είναι αδύνατον να σταματήσει να κλαίει. Δε θέλει εξάλλου... Για κάποιον περίεργο λόγο, τα καυτά και ελαφρώς αλμυρά ποτάμια, που κυλούν ασταμάτητα από τα μάτια της και που άνετα θα συγκρίνονταν με τον Αμαζόνιο αν τα μάγουλά της ήταν όσο η Βραζιλία, την ανακουφίζουν.

«Αριάδνη μου, είναι έτοιμο το βραδινό μας» ακούει πίσω από την κλειδωμένη της πόρτα τη φωνή της μαμάς της, με φανερή την προσπάθεια να ακουστεί πιο γλυκιά και πιο καθησυχαστική απ' ό,τι συνήθως. «Μακαρονάδα καρμπονάρα! Την έφτιαξα ακριβώς όπως σου αρέσει» λέει η μαμά με μια προσποιητή δόση ενθουσιασμού, καθώς χτυπάει αμήχανα την πόρτα.

Η Αριάδνη χώνει το πρόσωπό της στο μαξιλάρι. Δε θέλει να φάει. Δε θέλει ούτε να τους δει τους γονείς της. Της κατέστρεψαν τη ζωή. Θα μείνει κλεισμένη στο δωμάτιό της για πάντα. Έτσι κι αλλιώς είτε μείνει μέσα είτε

βγει έξω δε θα έχει καμία διαφορά. Από εδώ και πέρα θα είναι για πάντα μόνη. Ολομόναχη σ' ένα μεγάλο, άδειο σπίτι, σαν τον προπάππο της, τον καπετάν Δημήτρη, που πρώτα ταξίδεψε σε όλους τους ωκεανούς και τα λιμάνια του κόσμου και μετά, μια μέρα, γύρισε σε αυτό το σπίτι και δεν έφυγε ποτέ ξανά.

Όταν η Αριάδνη με τους γονείς της φεύγουν από την Αθήνα για να εγκατασταθούν στο σπίτι του προπάππου της, του Καπετάν Δημήτρη, σε ένα μικρό νησί των Κυκλάδων, η ζωή της αλλάζει απότομα. Προς το χειρότερο... Μακριά από τους φίλους της και απ' όλα όσα την έκαναν χαρούμενη στην πόλη, η Αριάδνη αφοσιώνεται ακόμα περισσότερο στη μεγάλη της αγάπη, τη ζωγραφική. Κι ίσως να 'ναι η ζωγραφική ο λόγος που δε θα περάσουν απαρατήρητα κάποια φαινομενικά ασύνδετα μεταξύ τους στοιχεία, που της αποκαλύπτονται.

Σιγά σιγά, και χωρίς να ξέρει τι ακριβώς ψάχνει, ξεκινά ένα κυνήγι «θησαυρού». Τα δεδομένα αλλάζουν, τα στοιχεία μπλέκονται, και η Αριάδνη προσπαθεί να ρίξει φως σ' ένα μυστήριο, που αντί να ξεδιαλύνεται, μπερδεύεται περισσότερο. Καρτ ποστάλ από τόπους μακρινούς, βαλίτσες που κρύβουν μυστικά, εξαφανισμένοι πίνακες ζωγραφικής, ταξίδια, διάσπμοι ζωγράφοι, παλιό και νέοι φίλοι θα δώσουν νόημα στην καινούρια ζωή της και θα την οδηγήσουν σε αλήθειες, που δεν περίμενε να ανακαλύψει...

ISBN: 978-618-03-1589-9

9 786180 315899

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81589